

“সদায় একৰস হৈ উৰা আৰু উৰোৱাৰ গীত গোৱা”

আজি অমৃতবেলাৰ পৰা দিলাৰাম বাবাই দিলৰুবা (আন্তৰিক মৰমৰ) সন্তানসকলৰ অন্তৰৰ গীত শুনি আছিল। গীত সকলোৱে গায় আৰু গীতৰ শব্দও সকলোৰে একে। সেয়া হৈছে “বাবা”। সকলোৱে “বাবা বাবা”ৰ গীত গায়। সকলোৱে এইটো গীত জানানে, দিনে-ৰাতিয়ে গাই থাকানে বাবু? কিন্তু গীতৰ কথা একে হোৱা স্বত্বেও প্ৰত্যেকৰে কোৱাৰ লয় আৰু সুৰ ভিন্ন-ভিন্ন। কাৰোবাৰ সুখৰ সুৰ। কোনোবাৰ উৰা আৰু উৰোৱাৰ সুৰ আৰু কোনো কোনো সন্তানৰ সুৰ অভ্যাসৰ। কেতিয়াবা বহুত ভাল আৰু কেতিয়াবা সম্পূৰ্ণ অভ্যাস নোহোৱাৰ কাৰণে তল ওপৰ কৰিও গায়। এটি সুৰৰ লগত আনটো সান-মিহলি হৈ যায়। যিদৰে ইয়াত গীতৰ লগত সুৰ শুনা হয় তেন্তে কোনো কোনো গীত বা সুৰ নচোৱা বিধৰ, কিছুমান স্নেহৰে সমাহিত হয়, কিছুমান আবাহন কৰাৰ হয়, কিছুমান প্ৰাপ্তিৰ হয়। বাপদাদাৰ ওচৰতো ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ ৰহস্য আৰু সুৰেৰে ভৰা গীত শুনা পোৱা যায়। কোনোৱে আজিৰ বিজ্ঞানৰ আবিষ্কাৰৰ নিচিনা অটোমেটিক (স্বতঃস্ফূৰ্ত) ভাবে নিৰন্তৰ গীত গায়। স্মৃতি ৰূপী চুইচ সদায় খোলা থাকে সেইবাবে স্বতঃ আৰু সদায় বাজি থাকে। কোনোবাই যেতিয়া চুইচ অন কৰে তেতিয়া সুৰ বাজে। গায়তো সকলোৱে অন্তৰেৰে কিন্তু কোনোৰ সদায় স্বতঃ আৰু একৰস, কোনোৰ বজালেহে বাজে। কিন্তু ভিন্ন-ভিন্ন সুৰ কেতিয়াবা কিবা, কেতিয়াবা কিবা। বাপদাদাই সন্তানসকলৰ গীত শুনি আনন্দিতো হয় যে সকলোৰে অন্তৰত এজন বাবাহে সমাহিত হৈ আছে। লগনো এজনৰ লগতহে আছে। সকলো এজন বাবাৰ প্ৰতিহে কৰে। সৰ্ব সম্বন্ধও এজন বাবাৰ লগতহে সাঙোৰ খাই গৈছে। স্মৃতিত, দৃষ্টিত, মুখত কেৱল এজন বাবাহে আছে। বাবাক নিজৰ সংসাৰ বনাই দিছে। প্ৰতিতো পদক্ষেপতে বাবাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা পদমৰ উপাৰ্জন জমাও কৰি আছে।

প্ৰত্যেক সন্তানৰ কপালত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ তৰাও জিলিকি আছে। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ বিশেষ আত্মাসকল বিশ্বৰ আগত উদাহৰণ ৰূপে প্ৰতিষ্ঠিতও হৈছে। মুকুট, তিলক, আসনাধিকাৰীও হৈছে। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা যি সকলৰ গুণৰ গীত স্বয়ং বাবাই গায়। বাবাই প্ৰত্যেক সন্তানৰ নামৰ মালা স্মৰণো কৰে। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য সকলোৱে প্ৰাপ্ত কৰিছা নহয়! পিচত গাই গাই সুৰ কিয় বদলি কৰা? কেতিয়াবা প্ৰাপ্তিৰ, কেতিয়াবা কষ্টৰ, কেতিয়াবা বিননিৰ, কেতিয়াবা আশাহীনতাৰ। এই সুৰ বদলি কিয় কৰা? সদায় একৰস হৈ উৰা আৰু উৰোৱাৰ গীত কিয় গোৱা? এনেকুৱা গীত গোৱা যাতে শুনোতাৰ পাখি গজি যায় আৰু উৰিব ধৰে। লেঙেৰাই ভৰি পাওক আৰু নাচিব ধৰক। দুখৰ শয্যাৰ পৰা উঠি সুখৰ গীত গাবলৈ ধৰক। চিন্তা ৰূপী চিতাত বহা প্ৰাণীয়ে চিতাৰ পৰা উঠি সুখত নাচিবলৈ ধৰক। আশাহীন আত্মাই উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ গীত গাবলৈ ধৰক। ভিক্ষাৰী আত্মা সকলে সৰ্ব সম্পত্তিৰে সম্পন্ন হৈ “বিচাৰি পালো, পাই গলো” এয়া গীত গাবলৈ লাগি যাওক। এয়াই সিদ্ধি প্ৰাপ্ত সেৱাৰ বিশ্বক আৱশ্যকতা আছে। অল্পকালৰ সিদ্ধি থকা সকলৰ পিচত কিমান দিশহাৰা হৈ ঘূৰি আছে। কিমান নিজৰ সময় আৰু ধন লগাই আছে।

বৰ্তমান সময়ত সকলো আত্মাই কষ্ট কৰি ভাগৰি পৰিছে, সিদ্ধি বিচাৰে। অল্পকালৰ সিদ্ধিৰ দ্বাৰা সন্তুষ্ট হৈ যায়। কিন্তু এটি কথাত সন্তুষ্ট হোৱাৰ পিছত তাৰ লগত অনেক কথা উৎপন্ন হয়। লেঙেৰাই খোজ কাঢ়িব ধৰে কিন্তু আৰু ইচ্ছা উৎপন্ন হ’বলৈ ধৰে। এয়াও হৈ যাওক, এইটোও হওক। গতিকে বৰ্তমান সময় অনুসৰি তোমালোক আত্মাসকলৰ সেৱাৰ বিধি এয়াই যে সিদ্ধি স্বৰূপ হ’ব লাগিব। অবিনাশী, অলৌকিক আত্মিক সিদ্ধি বা আত্মিক চমৎকাৰ দেখুওৱা। এই চমৎকাৰ কম নেকি বাবু? গোটেই দুনিয়াৰ 99 শতাংশ আত্মাই চিন্তাৰ চিতাত মৃতপ্ৰায় হৈ আছে। এনেকুৱা মৃতপ্ৰায় সকলক জীৱিত কৰা। নতুন জীৱন দিয়া। প্ৰাপ্তিৰ এখন ভৰি আছে আৰু অনেক প্ৰাপ্তিৰ পৰা লেঙেৰা হৈ আছে। এনেকুৱা আত্মাক অবিনাশী সৰ্ব প্ৰাপ্তি ৰূপী ভৰি দিয়া। অন্ধক ত্ৰিনেত্ৰী কৰি তোলা। তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰদান কৰা। নিজৰ জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত চাবলৈ নেত্ৰ প্ৰদান কৰা। কি এয়া সিদ্ধি কৰিব নোৱাৰানে! এয়া আত্মিক চমৎকাৰ দেখুৱাব নোৱাৰানে! ভিক্ষাৰীক ৰজা বনাব নোৱাৰানে! এনেকুৱা সিদ্ধি স্বৰূপ সেৱাৰ শক্তি বাবাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰা নাই নেকি! এতিয়া বিধি স্বৰূপৰ পৰা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা। সিদ্ধি স্বৰূপ সেৱাৰ নিমিত্ত হোৱা। বিধি অৰ্থাৎ পুৰুষাৰ্থৰ সময়ত পুৰুষাৰ্থ কৰিলা। এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ফল সিদ্ধি স্বৰূপ হৈ সিদ্ধি স্বৰূপ সেৱাত বিশ্বৰ আগত প্ৰত্যক্ষ হোৱা। এতিয়া এই আৰাজ শক্তিশালী হওঁক যে বিশ্বত অবিনাশী সিদ্ধি দিওঁতা, কেৱল দেখাওতা নহয়, সিদ্ধি স্বৰূপ হিচাপে দাতা বনাওতা এখনেই, এই ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়েই আছে। এখনেই স্থান আছে। স্বয়ংতো সিদ্ধি স্বৰূপ হৈছা নহয়!

বোম্বাইত প্ৰথমতে এই নাম প্ৰচাৰ কৰা। বাৰে-বাৰে কৰা কষ্টৰ পৰা মুক্ত হোৱা। আজি এই বিষয়ৰ ওপৰত পুৰুষাৰ্থৰ কষ্ট কৰিলা, আজি এই কথাৰ ওপৰত কষ্ট কৰিলা। এয়া হৈছে পুৰুষাৰ্থৰ কষ্ট। এই কষ্টৰ পৰা মুক্ত হৈ প্ৰাপ্তি স্বৰূপ শক্তিশালী হোৱা, এয়াই হৈছে সিদ্ধি স্বৰূপ। এতিয়া সিদ্ধি স্বৰূপ জ্ঞানী আত্মা, যোগী আত্মা হোৱা আৰু বনোৱা। কি শেষলৈ কষ্টই কৰি থাকিবা নেকি? ভবিষ্যতে প্ৰালব্ধ পাবা? পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰত্যক্ষ ফল এতিয়া খাবই লাগিব। এতিয়া প্ৰত্যক্ষ ফল খোৱা। পিচত ভৱিষ্যত ফল খাবা। ভবিষ্যতৰ অপেক্ষাত প্ৰত্যক্ষ ফল হেৰুৱাই নেপেলাবা। অন্তিমত ফল পাম এইটো আশ্বাসতো নাথাকিবা। এক কৰা পদম পোৱা। এয়া এতিয়াৰ কথা। কেতিয়াবাৰ কথা নহয়। বুজি পাইছা বোম্বাই বাসী কি হ'বা? আশ্বাস দিওতাতে নোহোৱা নহয়। সিদ্ধ বাবা বিখ্যাত হয়। কোৱা হয় নহয় যে এয়া সিদ্ধ বাবা, সিদ্ধ যোগী। বোম্বাই নিবাসী সকল সিদ্ধ সহজ যোগী অৰ্থাৎ সিদ্ধিক প্ৰাপ্ত কৰোতা হোৱা নহয়! অম্বা-

সদায় স্বতঃ একৰস হৈ উৰোৱাৰ গীত গাওঁতা, সদায় সিদ্ধি স্বৰূপ হৈ অবিনাশী আত্মিক সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰাওতা, আত্মিক চমৎকাৰ দেখাওতা চমৎকাৰী আত্মাসকলক, সদায় সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ সিদ্ধিৰ অনুভৱ কৰাওতা সিদ্ধিস্বৰূপ সহজ যোগী, জ্ঞান স্বৰূপ সন্তানসকলক বাপদাদাৰক্লেসহ পূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

### কুমাৰীসকলৰবেলেগ-বেলেগদলৰলগতঅব্যক্তবাপদাদাৰসাক্ষাৎ

1. সদায় আত্মিক স্মৃতিত থাকোতা আত্মিক কুমাৰী হোৱা থয়! দেহ-অভিমান থকা কুমাৰীতো বহুত আছে কিন্তু তোমালোক আত্মিক কুমাৰী হোৱা। সদায় ৰুহ অৰ্থাৎ আত্মাৰ স্মৃতিত থাকোতা। আত্মা হৈ আত্মাক চাওতা ইয়াকে কোৱা হয় আত্মিক কুমাৰী। তেন্তে কোন বিধ কুমাৰী হোৱা? কেতিয়াও দেহ অভিমানত আহোতা নহয়। দেহ-অভিমানত আহা অৰ্থাৎ মায়াৰ ফালে নামা আৰু আত্মিক স্মৃতিত থকা অৰ্থাৎ বাবাৰ ওচৰত অহা। নামোতা নহয়, বাবাৰ লগত থাকোতা। বাবাৰ লগত কোন থাকিব? আত্মিক কুমাৰী সকলহে বাবাৰ লগত থাকিব পাৰিব। যিদৰে বাবা চুপ্ৰিম, কেতিয়াও দেহ-অভিমানত নাহে, এনেকুৱা দেহ-অভিমানত আহোতা নহয়। যাৰ বাবাৰ লগত মৰম আছে, তেওঁ সদায় মৰমেৰে স্মৰণ কৰে, মৰমেৰে জ্ঞানৰ পাঠ পঢ়ে। যি কাৰ্য্য মৰমেৰে কৰা হয় তাত সফলতা আহে। কোৱাৰ পিচত যদি কৰা হয় তেন্তে অলপ সময়ৰ বাবে সফলতা পোৱা যায়। মৰমেৰে নিজৰ মনৰ দ্বাৰা চলোতাই সদায় চলে। যেতিয়া এবাৰ অনুভৱ কৰি লয় যে বাবা কোন আৰু মায়া কোন! তেন্তে এবাৰৰ অনুভৱী কেতিয়াও ঠগ নাথায়। মায়া ভিন্ন-ভিন্ন ৰূপত আহে। কাপোৰৰ ৰূপত আহিব, মা-দেউতাৰ ৰূপত আহিব, চিনেমাৰ ৰূপত আহিব। ফুৰা-চকাৰ ৰূপত আহিব। মায়াই ক'ব এই কুমাৰীসকল আমাৰ হওঁক, বাবাই ক'ব মোৰ হওঁক। তেতিয়া কি কৰিবা?

মাযাক খেদাত পাকৈত হোৱানে? ভয়খোৱা বিধৰ দুৰ্বলতো নোহোৱা? এনেকুৱাতো নোহোৱা য বান্ধৱীসকলৰ লগত চিনেমা চাব গুচি যাবা। সংগৰ ৰঙত কেতিয়াও নাহিবা। সদায় বাহাদুৰ, সদায় অমৰ, সদায় অবিনাশী হৈ থাকিবা। সদায় নিজৰ জীৱনক শ্ৰেষ্ঠ বনাবা। গাতত নপৰিবা। গাত শব্দটিয়েই কেনেকুৱা। বাবা সাগৰ হয়, সাগৰত সদায় টো খেলি থাকিবা। কুমাৰী জীৱনতেই জ্ঞান পাই গ'লা, ৰাস্তা পাই গ'লা, লক্ষ্য পাই গ'লা, এয়া দেখি আনন্দিত হোৱানে! বহুত ভাগ্যৱান হোৱা। আজিৰ সংসাৰৰ অৱস্থা চোৱা। দুখ দুৰ্দশাৰ বাদে অইন কোনো কথা নাই। গাতত পৰি জখমৰ ওপৰি জখম পায় আজিৰ এয়াই সংসাৰ। শূনা নহয় আজি বিয়া কৰালে কালি জ্বলি মৰিল। আজি বিয়া পাতিলে আৰু কাইলৈ ঘৰলৈ আহিল। একটো গাতত পৰিল আৰু পিচত জখমৰ ওপৰি জখম পালে। গতিকে এনেকুৱা জখম পাব বিচৰা নেকি? সেইবাবে সদায় নিজকে ভাগ্যৱান আত্মা বুলি ভাবিবা। যে বাবাই ৰক্ষা কৰিলে। বাচি গ'লা, বাবাৰ হৈ গ'লা, এনেকুৱা আনন্দ হয় নহয়! বাপদাদাও আনন্দিত হয় কিয়নো পৰাৰ পৰা খুন্দা খোৱাৰ পৰা বাচি গ'লা। গতিকে সদায় এনেদৰে অবিনাশী হৈ থাকিবা।

2. সকলো শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী হোৱা নহয়? সাধাৰণ কুমাৰীৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী হৈ গ'লা। শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্তব্য কৰাৰ বাবে নিমিত্ত। এনেদৰে সদায় নিজক অনুভৱ কৰানে যে আমি শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য্যৰ বাবে নিমিত্ত! শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য্য কি? বিশ্ব কল্যাণ। গতিকে বিশ্ব কল্যাণ কৰোতা বিশ্ব কল্যাণকাৰী কুমাৰী হোৱা। ঘৰত থাকোতা কুমাৰী নহয়। খৰাহি উঠোৱা কুমাৰী নহয় কিন্তু বিশ্ব কল্যাণকাৰী কুমাৰী। কুমাৰী সেইসকল যিয়ে কয় - কূলৰ কল্যাণ কৰো। গোটেই বিশ্ব তোমালোকৰ কূল। বেহদৰ কূল হৈ গ'ল। সাধাৰণ কুমাৰীয়ে নিজৰ হদৰ কূলৰ কল্যাণ কৰে। আৰু শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰীয়ে বিশ্ব কূলৰ কল্যাণ কৰিব। এনেকুৱাই হোৱা নহয়! দুৰ্বলতো নোহোৱা! ভয়খোৱা বিধৰতো নোহোৱা! সদায় বাবা লগত আছে। যেতিয়া বাবা লগত আছে তেন্তে ভয় খোৱাৰ কোনো কথা নাই। বহুত ভাল, কুমাৰী জীৱনতে বাচি গ'লা এয়া বহুত ডাঙৰ ভাগ্য। ওলোটো ৰাস্তাৰে গৈ পুনৰ ঘূৰি অহা, এয়াও সময়ৰ অপচয় নহয় জানো! গতিকে সময়, শক্তি সকলো বাচি গ'ল। দিগব্ৰান্ত হোৱাৰ

পৰা বাচি গ'লা। কিমান লাভ হ'ল। বচ, বাহ মোৰ ভাগ্য! এয়া চাই সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবা। কোনো দুৰ্বলতাৰ কাৰণে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ সেৱাৰ পৰা বঞ্চিত নহ'বা।

3. কুমাৰী অৰ্থাৎ মহান। পবিত্ৰ আত্মাক সদায় মহান আত্মা বুলি কোৱা হয়। আজিকালি মহাত্মাসকলো মহাত্মা কেনেকৈ হয়? পবিত্ৰ হয়। পবিত্ৰতাৰ কাৰণেই মহান আত্মা বুলি কোৱা হয়। কিন্তু তোমালোক মহান আত্মাসকলৰ আগত তেওঁলোক একোৱে নহয়। তোমালোকৰ মহানতা জ্ঞান সহিত অবিনাশী মহানতা। তেওঁলোক এটা জন্ম মহান হ'ব আৰু দ্বিতীয় জন্মত পুনৰায় হ'ব লাগিব। তোমালোক জন্ম-জন্মৰ মহান আত্মা হোৱা। এতিয়াৰ মহানতাৰ দ্বাৰা জন্ম-জন্মৰ বাবে মহান হৈ যাবা। 21 জন্ম মহান হৈ থাকিবা। যিয়েই নহওক কিন্তু বাবাৰ হৈছা যেতিয়া সদায় বাবাৰ হৈয়ে থাকিবা। এনেকুৱা পৈণত (পৰিপক্ক) হোৱা নহয়? কেঁচা (অপৰিপক্ক) হ'লে মায়াই থাই পেলাব। কেঁচাক মায়াই থায়, পকাক নহয়। চাবা- ইয়াত সকলোৰে ফটো ওলায় আছে। পৰিপক্ক হৈ থাকিবা। ভয়খোৱা বিধৰ নহয়। যিমনেই পৰিপক্ক সিমনেই আনন্দৰ অনুভৱ, সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰিবা। পৰিপক্ক ন'হলে সদায় আনন্দ নাথাকে। সদায় নিজক মহান আত্মা বুলি ভাবা। মহান আত্মাৰ দ্বাৰা এনেকুৱা কোনো সাধাৰণ কাৰ্য্য হ'ব নোৱাৰে। মহান আত্মাই কেতিয়াও কাৰো আগত শিৰ নত কৰিব নোৱাৰে। মায়াৰ ওচৰতো কেতিয়াও শিৰ নত কৰিব নোৱাৰে। কুমাৰী মানেই সহযোগী। কুমাৰীসকল শক্তি হোৱা অৰ্থাৎ সেৱাত বৃদ্ধি হোৱা। বাবা আনন্দিত হয় যে এয়া হ'বলগীয়া বিশ্ব সেৱাধাৰী বিশ্বৰ কল্যাণ কৰোতা বিশেষ আত্মা।

4. কুমাৰীসকল সৰুৱে হওক বা ডাঙৰেই হওক কিন্তু সকলো এশ ব্ৰাহ্মণতকৈ উত্তম কুমাৰী- এনেকৈ ভাবানে? এশ ব্ৰাহ্মণতকৈও উত্তম কন্যা বুলি কিয় গায়ন কৰা হয়? প্ৰত্যেক কন্যাই অতিকমেও এশ ব্ৰাহ্মণ তৈয়াৰতো নিশ্চয় কৰিব সেইবাবে এশ ব্ৰাহ্মণতকৈও উত্তম কন্যা বুলি গায়ন আছে। এশতো একোৱেই নহয় তোমালোকেতো বিশ্বৰ সেৱা কৰিবা। সকলোৱে এশ ব্ৰাহ্মণতকৈ উত্তম কন্যা হোৱা। সকলো আত্মাকেই শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলোতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। এনেকুৱা নিচা থাকেনে? স্কুলৰ, কলেজৰ কুমাৰী নহয়। ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ কুমাৰী হোৱা। কোনোবাই যদি সোধে কেনেকুৱা কুমাৰী হোৱা? তেন্তে ক'বা ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ কুমাৰী। এই একো একোজনী কুমাৰী সেৱাধাৰী কুমাৰী হ'ব। কিমান চেন্টাৰ খুলিবা। কুমাৰীসকলক দেখি বাবাৰ এইটোৱে আনন্দ লাগে যে এই সকলো ইমান সহযোগী তৈয়াৰ হৈ আছে। সোঁহাত স্বৰূপ হোৱা নহয়! বাওঁ হাততো নোহোৱা। বাওঁ হাতেৰে যি কাম কৰা হয় সেয়া অলপ তল ওপৰ হ'ব পাৰে। সোঁহাতেৰে কাম সোনকালে আৰু ভাল হয়। গতিকে ইমান কুমাৰী তৈয়াৰ হৈ গ'লে কিমান চেন্টাৰ হৈ যাব, য'লৈ পঠোৱা হয় তালৈ যাবা নহয়! য'ত বহোৱা হ'ব ত'ত বহিবা নহয়! সকলো কুমাৰী মহান হয়। সদায় মহান হৈ থাকিবা। সংগত নাহিবা। যদি কোনোবাই তোমালোকৰ ওপৰত ৰং লগাব বিচাৰে তেন্তে তোমালোকে তেওঁলোকৰ ওপৰত ৰং লগাই দিবা। মা-দেউতাইও যদি বন্ধনত বান্ধিব বিচাৰে তেতিয়াও বন্ধনত আহোতা নহয়। সদায় নিৰ্বন্ধন। সদায় ভাগ্যৱান। কুমাৰী জীৱন পূজ্য জীৱন। পূজ্য কেতিয়াও পূজাৰী হ'ব নোৱাৰে। সদায় এইটো নিচাত থাকোতা। অম্বা।

5. সকলো দেৱী হোৱা নহয়! কুমাৰী অৰ্থাৎ দেৱী। যিসকলে ওলোটো ৰাস্তাৰে যায় তেওঁলোকে দাসী হৈ যায় আৰু যিসকল মহান আত্মা হয় তেওঁলোক দেৱী হয়! দাসী সকলে মূৰ দোৱায়। গতিকে তোমালোক সকলো দেৱী হোৱা, দাসী হওঁতা নহয়। দেৱীসকলৰ কিমান পূজা হয়। গতিকে এই পূজন তোমালোকৰ নহয় জানো! সৰু হওক বা ডাঙৰ সকলো দেৱী হোৱা। বচ, এইটোৱে সদায় মনত ৰাখিবা যে আমি মহান আত্মা, পবিত্ৰ আত্মা হওঁ পিতাৰ হোৱাতো এয়া কম কথা নহয়, ক'বলৈ সহজ কথা হৈ গৈছে। কিন্তু কাৰ হৈছা? কিমান উচ্চ হৈছা? কিমান বিশেষ আত্মা হৈছা? এয়া চলোতে ফুৰোতে মনত থাকেনে যে আমি কিমান মহান, কিমান উচ্চ আত্মা হওঁ। ভাগ্যৱান আত্মাসকলৰ সদায় নিজৰ ভাগ্য মনত থকা উচিত। কোন হোৱা? দেৱী। দেৱীয়ে সদায় মিচিকিয়াই থাকে! দেৱীয়ে কেতিয়াও নাকান্দে। দেৱীৰ চিত্ৰৰ আগত গ'লে কি দেখা পোৱা? সদায় মিচিকিয়াই থাকে! দৃষ্টিৰ দ্বাৰা, হাতৰ দ্বাৰা সদায় দিওতা দেৱী। দেৱতা বা দেৱীৰ অৰ্থই হৈছে দাতা। কি দিওতা হোৱা? সকলোকে সুখ, শান্তি আনন্দ, প্ৰেম সৰ্ব সম্পত্তি দিওতা দেৱী হোৱা। সকলো সোঁহাত হোৱা। সোঁহাত অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰোতা।

**বৰদান:** ব্যৰ্থসংকল্পৰকাৰণকজানিতাকসমাপ্তকৰোতাসমাধানস্বৰূপহোৱা

ব্যৰ্থ সংকল্প উৎপন্ন হোৱাৰ মুখ্য দুটা কাৰণ আছে – 1) অভিমান আৰু 2) অপমান। মোক কম কয়, মোৰো এই পদ হ'ব লাগে, মোকো আগত ৰখিব লাগে..... গতিকে ইয়াত হয়তো নিজৰ অপমান বুলি ভাবা নতুবা অভিমানত আহি যোৱা, নামত মানত, সম্ভ্ৰমত, আগত অহাত, সেৱাত... অভিমান বা অপমান অনুভৱ কৰা এয়াই ব্যৰ্থ সংকল্পৰ কাৰণ হয়, এই কাৰণক জানি নিবাৰণ কৰাটোৱে হৈছে সমাধান স্বৰূপ হোৱা।

স্লোগান: চাইলেক্সৰ (মৌনতা, শান্তি) শক্তিৰ দ্বাৰা চুইট হোম লৈ যাত্ৰা কৰা বহুত সহজ।  
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!